

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5967/2021
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Симић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Илић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 275/21 од 08.07.2021. године, у седници већа која је одржана дана 20.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 275/21 од 08.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 954/20 од 22.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно износ од по 8.000,00 динара, почев од дана 03.11.2016. године као дана подношења тужбе док за то постоје законски услови, те да се у том смислу промени судско поравнање у предмету П број 1376/04 од 06.07.2004. године у ставу првом изреке пресуде. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 275/21 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље АА и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П2 954/20 од 22.03.2021. године у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, констатовано је да се преиначује иста пресуда у ставу првом изреке, тако што је ставом трећим изреке обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно износ од по 5.000,00 динара почев од 01.06.2018. године па удубуће док за то постоје законски разлози, дозначавањем досуђеног новчаног износа преко поште, путем поштанске упутнице, до 05.-ог у месецу за текући месец, почев од 01.06.2018. године па убудуће док за то постоје законски разлози, у ком делу се мења став први судског поравнања закљученог пред Општинским судом у Нишу у предмету П 1376/04 од 06.07.2004. године, док је за већи износ од траженог од 8.000,00 динара месечно, као и за период од подношења тужбе 03.11.2016. године па до 01.06.2018. године, тужбени захтев одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се тужени у ревизији позива, не представља разлог за изјављивање ревизије сагласно одредби члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је рођена дана ...2002. године у ванбрачној заједници ВВ и туженог. Судским поравнањем П 1376/04 од 06.07.2004. године родитељи тужиле су се споразумели да отац доприноси њеном издржавању са 11% од минималне зараде у РС почев од дана поравнања. Током 2004. године мајка тужиле је засновала нову брачну заједницу са особом коју је тужила сматрала биолошким оцем. Тужила је 2015. године сазнала да је тужени њен биолошки отац и децембра исте године прешла је да живи код њега. Почетком јула 2017. године пријавила је полицији да ју је отац тукао и вратила се код мајке, затим у пар наврата прелазила да живи код оца и враћала се код мајке. Дана 01.07. 2017. године туженом је изречена хитна мера забране комуницирања и приласка тужили као жртви у трајању од 48 сати на основу њене пријаве, која је продужена решењем Основног суда у Нишу за период од месец дана због опасности од потенцијалног вршења психичког и физичког насиља. Решењем истог суда Кн број 214/17 од 26.08.2017. године туженом продужена ова мера на 30 дана. Тужила је матурирала у средњој ... школи, а дана ...2020. године напунила је 18 година. Према извештају Центра за социјални рад од 14.05.2018. године тужила се вратила да живи код оца, а према извештају ове установе од 05.11.2018. године тужила од јуна 2018. године живи код мајке. Школске 2020/21 уписала је ... „...“ - Одсек за ... студије ..., као самофинансирајући студент. Њене потребе као студента за исхраном, гардеробом, школарином, набавком уџбеника и ваннаставним активностима износе 31.189,00 динара, што представља минималну суму издржавања коју периодично одређује министарство надлежно за породичну заштиту. Тужени није у радном односу и издржава се од социјалне помоћи која износи 7.300,00 динара месечно, живи са мајком која остварује пензију од 18.000,00 динара, нема непокретности у власништву, нити других прихода, а нема ни обавезу издржавања трећих лица. Мајка тужиле је у радном односу у ... радњи „...“ на одређено време, где је за октобар, новембар и децембар 2019. године остварила зараду у укупном износу од 44.000,00 динара, живи са другим супругом и још двоје деце, деца остварују дечији додатак у износу од укупно 9.900,00 динара месечно, а супруг је корисник социјалне помоћи. Нема непокретности у власништву, нити других прихода ни имовине.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев са образложењем да је тужила дана ...2020. године напунила 18 година, постала пунолетна и верила се, те да није доказала да се налази на редовном школовању, због чега је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду са образложењем да су испуњени услови за измену раније судске одлуке о доприносу туженог за издржавање

тужиље, јер су се промениле околности на којима је та одлука заснована, тужиља је тада имала 2 године, а у време подношења тужбе у овој парници похађала је средњу школу, а у актуелном тренутку и струковне студије, због чега је усвојио тужбени захтев у износу од 5.000,00 динара, имајући у виду потребе тужиље и висину минималне суме издржавања коју као накнаду за храњенике одређује надлежно министарство за породичну заштиту, као и могућности мајке која је у радном односу и која доприноси издржавању тужиље.

Одредбом члана 155. став 2. Породичног закона прописано је пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26. године живота.

Сагласно наведеном, родитељи су дужни да издржавају своје дете које се редовно школује до истека времена трајања школовања у одговарајућој школи, односно факултету, али у сваком случају обавеза престаје када дете наврши 26 година живота.

У конкретном случају, тужиља је школске 2020/21 уписала Академију ... студија „...“-Одсек за ... студије ..., као самофинансирајући студент, која је акредитована у Републици Србији, супротно наводима у ревизији.

Нису основани наводи у ревизији да тужени живи од социјалне помоћи и да је незапослен, а да тужиља може као пунолетна да доприноси сопственом издржавању, те да туженом остаје износ од 2.374,00 динара чиме је угрожена његова егзистенција. Тужени није доказао да је радно неспособан, те да, иако прима социјалну помоћ, може да се ангажује на једноставним физичком пословима код трећих лица и оствари зараду. Тужени не може да се позива на то да ова сума представља претерани терет и неправду за њега у смислу одредбе члана 155. став 4. Породичног закона. Тачно је да је тужени прималац социјалне помоћи, али је у релативно таквом животном добу да може да пронађе једноставне физичке послове и није доказао да је његово здравствено стање такво да има умањену радну способност. Осим тога, ова одлука може изменити у свако доба када се промене чињенице и околности на којима је заснована.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић